Υπόθεση 43/83

Hilda De Naeyer
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

« Κατάργηση της δίκης — Καθορισμός των αποδοτέων εξόδων »

Διάταξη του Δικαστηρίου (δεύτερο τμήμα) της 23ης Σεπτεμβρίου 1987 3569

Περίληψη της Διάταξης

Διαδικασία — Κατάργηση της δίκης — Έξοδα — Καθορισμός των εξόδων — Στοιχεία που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη

[Κανονισμός Διαδικασίας του Δικαστηρίου, άρθρα 69, παράγραφος 5, 73, στοιχείο β), και 76, παράγραφος 5]

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 23ης Σεπτεμβρίου 1987 *

Στην υπόθεση 43/83,

Hilda De Naeyer, πρώην γραμματέας διευθύνσεως στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενη από τον Jean-Noël Louis, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τη δικηγόρο Blanche Moutrier, 16, avenue de la Porte-Neuve,

προσφεύγουσα,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον John Forman, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γ. Κρεμλή, μέλος της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποδοχής της παραιτήσεως που φέρεται ότι υπέβαλε η προσφεύγουσα,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

συγκείμενο από τους T. F. O'Higgins, πρόεδρο τμήματος, O. Due και K. Bahlmann, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. F. Mancini
γραμματέας: P. Heim

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 17 Μαρτίου 1983, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή ζητώντας να ακυρωθεί η αποδοχή της παραιτήσεως που υπέβαλε στις 29 Νοεμβρίου 1972.

2 Με Διατάξεις της 15ης Μαρτίου 1984 και 20ής Μαΐου 1985 το Δικαστήριο παρέσχε στην προσφεύγουσα το ευεργέτημα πενίας, χορηγώντάς της 20 000 βελγικά φράγκα (BFR) για αμοιβή δικηγόρου στο πλαίσιο της έγγραφης διαδικασίας, 10 000 BFR για ιατρικές εξετάσεις στο πλαίσιο της διεξαγωγής αποδείξεων που διέταξε το Δικαστήριο, καθώς και 20 000 BFR για αμοιβή δικηγόρου στο πλαίσιο της προφορικής διαδικασίας.

3 Κατά τη συνεδρίαση της 10ης Οκτωβρίου 1985, και μετά από ακρόαση των διαδίκων εν συμβουλίω, το Δικαστήριο ανέστειλε την προφορική διαδικασία, προκειμένου να παράσχει στους διαδίκους τη δυνατότητα επιτεύξεως συμβιβασμού.

4 Με έγγραφα της 19ης και 23ης Ιανουαρίου 1987 αντίστοιχα, οι διάδικοι πληροφόρησαν το Δικαστήριο ότι συνήψαν την από 18 Ιουνίου 1986 συμφωνία, η οποία μπορεί να συνοψιστεί ως εξής:

« Η Επιτροπή αναλαμβάνει τη δέσμευση να καταβάλει στην προσφεύγουσα το ισόποσο του καθυστερούμενου ποσού των 2 656 832 BFR που θα είχε εισπράξει ως σύνταξη αναπηρίας αν συνταξιοδοτούνταν από την 1η Φεβρουαρίου 1982 (άρθρο 1).

Η Επιτροπή αναλαμβάνει τη δέσμευση να καταβάλει στην προσφεύγουσα από την 1η Φεβρουαρίου 1986 σύνταξη αναπηρίας (άρθρο 2).

Η Επιτροπή αναλαμβάνει τα δικαστικά έξοδα της υποθέσεως 43/83 που υπολογίστηκαν στο προσήκον μέτρο ενόψει της επιτεύξεως συμβιβασμού (άρθρο 3).

Η προσφεύγουσα παραιτείται από το αίτημα της προσφυγής της για επανένταξη στις υπηρεσίες της Επιτροπής (άρθρο 4).

Η παρούσα συμφωνία εξαρτάται ρητά από την προϋπόθεση ότι η προσφεύγουσα θα κριθεί, αφού εξεταστεί από γιατρούς που θα ορίσουν και οι δύο διάδικοι, σωματικά και πνευματικά υγιής και με πλήρη συνείδηση των πραττομένων (άρθρο 5). »

5 Είναι γεγονός ότι η Επιτροπή, καταβάλλοντας το προβλεπόμενο στο άρθρο 1 ποσό και χορηγώντας την προβλεπόμενη στο άρθρο 2 σύνταξη αναπηρίας, εξεπλήρωσε κατ' ουσία τις συμβατικές της υποχρεώσεις. Αντίθετα, η προσφεύγουσα δεν έχει ακόμα παραιτηθεί από την προσφυγή της, επειδή η Επιτροπή δεν είναι διατεθειμένη να της καταβάλει ολόκληρη την αμοιβή του δικηγόρου της, όπως αξιώνει η προσφεύγουσα, αλλά και επειδή αρνείται καταρχήν να καταβάλει την αμοιβή του γιατρού που όρισε η προσφεύγουσα στο πλαίσιο της προβλεπόμενης από το άρθρο 5 της παραπάνω συμφωνίας ιατρικής εξετάσεως· επιπλέον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή δεν της κοινοποίησε τα δικαιολογητικά και τις αποδείξεις για όλα τα ποσά που καταβλήθηκαν σε εκτέλεση της εν λόγω συμφωνίας.

6 Με έγγραφο της 31ης Μαρτίου 1987, ο γραμματέας του Δικαστηρίου επέστησε την προσοχή των διαδίκων ως προς το ότι, ενόψει της εξελίξεως που έλαβε στο μεταξύ η υπόθεση, υπάρχει η δυνατότητα, εκτός αν διαφωνούν οι διάδικοι, εκδόσεως Διατάξεως περί καταργήσεως της δίκης, και τους κάλεσε να γνωστοποιήσουν τα ποσά (αμοιβή του δικηγόρου της προσφεύγουσας, καθώς και αμοιβή γιατρού) που θα έκριναν ενδεδειγμένα σε περίπτωση επιδικάσεως των δικαστικών εξόδων κατ' εφαρμογή του άρθρου 69, παράγραφος 5, του κανονισμού διαδικασίας.

7 Με τις απαντήσεις τους της 3ης και 30ής Απριλίου 1987 αντίστοιχα, οι διάδικοι δεν αμφισβητούν ότι η προσφυγή στο πλαίσιο της υποθέσεως 43/83 κατέστη άνευ αντικειμένου μετά την επίτευξη του εξώδικου συμβιβασμού της 18ης Ιουνίου 1986 και την εκτέλεση των ουσιωδών όρων του.

8 Κατά συνέπεια, η δίκη πρέπει να καταργηθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

9 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 5, του κανονισμού διαδικασίας, αν η εκδίκαση της υποθέσεως δεν καταλήξει στην έκδοση αποφάσεως, το Δικαστήριο κανονίζει τα έξοδα κατά την κρίση του.

10 Επ' αυτού, πρέπει να υπομνηστεί ότι, με το άρθρο 3 της συμφωνίας που συνήψαν οι διάδικοι στις 18 Ιουνίου 1986, η Επιτροπή ανέλαβε ρητώς τη δέσμευση να αναλάβει τα δικαστικά έξοδα που συνεπάγεται η υπόθεση 43/83. Επομένως, λαμβανομένων υπόψη των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως και της εξελίξεως της διαδικασίας, πρέπει η Επιτροπή να καταδικαστεί στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

11 Όσον αφορά την αμοιβή του γιατρού που όρισε η προσφεύγουσα για την εξέτασή της, προκειμένου να συναφθεί η εν λόγω συμφωνία της 18ης Ιουνίου 1986, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι οι διάδικοι θεώρησαν την εξέταση αυτή ως απαραίτητη για τη σύναψη της συμφωνίας τους, η οποία κατέστησε εφικτή, σε τελευταία ανάλυση, την περάτωση της διαδικασίας στην παρούσα δίκη. Επομένως, η σχετική αμοιβή, το ύψος της οποίας άλλωστε δεν αμφισβητείται, μπορεί επίσης να λογιστεί ως μέρος των δικαστικών εξόδων που βαρύνουν την Επιτροπή.

Επί του καθορισμού των αποδοτέων εξόδων

12 Κατά το άρθρο 73, στοιχείο β), του κανονισμού διαδικασίας, λογίζονται ως έξοδα που μπορούν να αναζητηθούν τα αναγκαία έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν οι διάδικοι λόγω της δίκης και ιδίως τα έξοδα μετακινήσεως και διαμονής και η αμοιβή των εκπροσώπων, συμβούλων ή δικηγόρων.

13 Πρέπει να γίνει δεκτό ότι στο πλαίσιο της παρούσας δίκης το μόνο από τα αποδοτέα έξοδα που αμφισβητείται είναι το ύψος της αμοιβής του δικηγόρου της προσφεύγουσας. Η προσφεύγουσα ζητεί να οριστούν τα αποδοτέα έξοδα στο ποσό των 240 950 BFR, υποστηρίζοντας κατ' ουσία ότι ο συνολικός χρόνος απασχολήσεως του δικηγόρου της για την παρούσα υπόθεση ανήλθε σε 65 ώρες· ο δικηγόρος της προέβη στις ακόλουθες ενέργειες: κατάθεση του εισαγωγικού εγγράφου της δίκης, κατάθεση του υπομνήματος απαντήσεως, κατάθεση υπομνήματος με συμπληρωματικές παρατηρήσεις, παράσταση κατά την προφορική διαδικασία, καθώς και σύναψη της συμφωνίας της 18ης Ιουνίου 1986 και παρακολούθηση της εκτελέσεως από την Επιτροπή των υποχρεώσεών της που απορρέουν από την εν λόγω συμφωνία. Η Επιτροπή περιορίζεται στην αντίκρουση ότι το αξιούμενο ποσό υπερβαίνει κατά πολύ την αμοιβή δικηγόρου που η ίδια καταβάλλει σε ανάλογες υποθέσεις· προτείνει την καταβολή ποσού το πολύ 150 000 BFR, μειωμένο ενδεχομένως κατά τα ποσά που καταβλήθηκαν στην προσφεύγουσα ως ευεργέτημα πενίας.

14 Επ' αυτού, πρέπει να υπομνηστεί ότι σε θέματα καθορισμού των αποδοτέων εξόδων, το Δικαστήριο εκτιμά ελεύθερα τα δεδομένα της υποθέσεως, λαμβάνοντας ιδίως υπόψη το αντικείμενο και τη φύση της διαφοράς, καθώς και τις δυσχέρειες που εμφανίζει η υπόθεση, το πόσο απασχολήθηκε ο δικηγόρος για την υπόθεση και τα οικονομικά συμφέροντα που αντιπροσωπεύει η διαφορά για τους διαδίκους. Στην προκειμένη περίπτωση, δεν θα έπρεπε επίσης να αγνοηθεί το γεγονός ότι, αφενός μεν, οι ίδιοι οι διάδικοι προέβλεψαν με τη συμφωνία τους της 18ης Ιουνίου 1986 ότι τα δικαστικά έξοδα που βαρύνουν την Επιτροπή θα πρέπει να « υπολογιστούν στο προσήκον μέτρο, ενόψει της επιτεύξεως συμβιβασμού », αφετέρου δε, ότι η προσφεύγουσα έλαβε ήδη, στο πλαίσιο του ευεργετήματος πενίας που της χορηγήθηκε με τη Διάταξη της 15ης Μαρτίου 1984, κατ' αποκοπή ποσό ύψους 20 000 BFR ως αμοιβή δικηγόρου· αντίθετα, όπως προκύπτει από το φάκελο της δικογραφίας, η προσφεύγουσα δεν αξίωσε την καταβολή του ποσού που της χορήγησε για τον ίδιο λόγο το Δικαστήριο με την προαναφερθείσα Διάταξη της 20ής Μαΐου 1985.

15 Ενόψει των ανωτέρω σκέψεων, τα αποδοτέα ως αμοιβή δικηγόρου έξοδα πρέπει να καθοριστούν σε 220 000 BFR.

16 Δεδομένου ότι το Δικαστήριο χορήγησε στην προσφεύγουσα ως ευεργέτημα πενίας ποσό ύψους 30 000 BFR, πρέπει να υποχρεωθεί η καθής, κατ' εφαρμογή του άρθρου 76, παράγραφος 5, του κανονισμού διαδικασίας, να επιστρέψει το ποσό αυτό στο Δικαστήριο.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

διατάσσει:

1) Καταργεί τη δίκη.

2) Καταδικάζει την καθής στα δικαστικά έξοδα, στα οποία περιλαμβάνεται και η αμοιβή του γιατρού που όρισε η προσφεύγουσα για την ιατρική της εξέταση ενόψει της συμφωνίας που συνήψαν οι διάδικοι στις 18 Ιουνίου 1986.

3) Καθορίζει τα δικαστικά έξοδα λόγω αμοιβής δικηγόρου που πρέπει να καταβάλει η καθής στην προσφεύγουσα σε 220 000 BFR.

4) Υποχρεώνει την καθής να καταβάλει στο Δικαστήριο το ποσό των 30 000 BFR που χορηγήθηκε στην προσφεύγουσα ως ευεργέτημα πενίας.

Λουξεμβούργο, 23 Σεπτεμβρίου 1987.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος του δεύτερου τμήματος

T. F. O'Higgins